

Kniha Daniel — číslo sto padesát sedm

Odhalení prorocké symboliky Kýra v knize Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

V prvním verši desáté kapitoly se dozvídáme, že to byl třetí rok Kýra, avšak v první kapitole se dozvídáme, že Daniel žil neboli setrval jen do prvního roku Kýrova.

A Daniel setrval až do prvního roku krále Kýra. Daniel 1,21.

Po dva roky Kýros v podstatě spoluvládl s Dáriem Médským; byl to tedy jeho třetí rok, ale zároveň i jeho první rok.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo Danielovi, jehož jméno bylo nazýváno Beltšasar, zjeveno jedno slovo; a to slovo bylo pravdivé, ale ustanovený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

Prorocky je Kýros uveden v prvním i posledním Danielově vidění. První kapitola knihy Daniel, jak již bylo vyloženo v předchozích článcích, představuje prvního anděla ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Když je první anděl v proroctví ztotožněn, nese všechny prorocké charakteristiky všech tří andělů ze Zjevení 14. Tři kroky věčného evangelia, znázorněné v prvním andělu, jsou: „bojte se Boha“, „vzdejte Mu slávu“, neboť „přišla hodina Jeho soudu“.

Protože Daniel a tři jeho druhové „báli se Boha“, rozhodli se odmítnout babylonskou stravu a zůstat vegetariány. V následné viditelné zkoušce Daniel a tři jeho druhové „oslavili Boha“ svým zdravým vzhledem v protikladu k těm, kteří jedli babylonskou stravu. Po třech letech nadešla „hodina soudu“, když je Nebúkadnesar vyzkoušel a shledal, že jsou desetkrát moudřejší než všichni babylonští mudrci.

Tři kroky věčného evangelia jsou rovněž znázorněny v závěrečné kapitole Daniele jako proces, jímž vzrůst poznání očišťuje, bělí a tříbí ty, kdo jsou činěni odpovědnými za světlo, které je odpečetěno v čase konce. V první kapitole Daniele, stejně jako v poslední, jsou označeny tři kroky prvního anděla, který zahrnuje všechny tři anděly. Protože první kapitola je věčným evangeliem prvního anděla, druhá kapitola Daniele představuje druhého anděla ze Zjevení čtrnácté kapitoly, kde je znázorněna zkouška obrazu šelmy nebo obrazu Kristova, tak jak tomu bylo při druhé zkoušce ve třech krocích první kapitoly.

Protože první a druhá kapitola Daniela představují prvního a druhého anděla ze čtrnácté kapitoly Zjevení, třetí kapitola a zkouška na pláni Dúra představují poselství třetího anděla s jeho varováním, aby nikdo nepřijal znamení šelmy. V první kapitole Daniela je zmíněn první rok Kýra a v desáté kapitole, která je Danielovým posledním viděním, je Kýros označen svým třetím rokem; víme však, že tento třetí rok je jeho prvním rokem, neboť Daniel působil jen do prvního roku Kýrova.

Kýros je tedy symbolem prvního roku, který zahrnuje tři roky. Je symbolem poselství prvního anděla. Kýrovo první léto je zmíněno v posledním verši Danielova prvního vidění a poté znovu v prvním verši Danielova posledního vidění. Je důležité rozpoznat prorockou symboliku Kýra a nejprve určujeme, že představuje poselství prvního anděla. To lze prorocky doložit tím, že Daniel označuje jeho třetí rok jako první; avšak ještě důležitější je to určeno prvním výnosem, který vyhlásil.

Zápas, který Gabriel vedl s perskými králi v desáté kapitole, se týkal přivedení Kýra do bodu, kdy by uskutečnil a vyhlásil první ze tří dekretů, jež by Židům umožnily vrátit se a znovu vybudovat Jeruzalém i chrám. Třetí dekret by označil počátek proroctví o dvou tisících třech letech, které skončilo, když třetí anděl přišel 22. října 1844. Třetí dekret představoval třetího anděla, a proto první dekret Kýrův představoval příchod prvního anděla v roce 1798. Kýros představuje prvního anděla, a z tohoto důvodu v knize Daniel jeho první rok představoval tři roky.

Kýros tedy představuje „čas konce“, neboť právě tehdy, když v roce 1798 přišel první anděl (Kýros), nastal „čas konce“ a kniha Daniel byla odpečetěna. Má se za to, že jméno Kýros je odvozeno ze staroperského slova „Kūruš“, které znamená „slunce“, ve spojení s elamským slovem „kursh“, znamenajícím „trůn“, což naznačuje souvislost s královskou autoritou či královskou hodností. Izajáš se těmito charakteristikami Kýra rovněž zabývá.

Jenž praví o Kýrovi: Je mým pastýřem a vykoná všechnu mou vůli; i když říká Jeruzalému: Budeš vystavěn, a chrámu: Budou položeny tvé základy. Takto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi, jehož pravici jsem uchopil, abych před ním podmanil národy; a rozvážu bedra králů, abych před ním otevřel dvoukřídlé brány, a brány nebudou zavřeny; půjdu před tebou a srovnám křivá místa; rozrazím bronzové brány a přetnu železné závory; a dám ti poklady temnoty a skrytá bohatství tajných míst, abys poznal, že já, Hospodin, který tě povolávám tvým jménem, jsem Bůh Izraele. Pro Jákoba, svého služebníka, a Izraele, svého vyvoleného, jsem tě povolal tvým jménem; dal jsem ti jméno, ačkoli jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, a není žádného jiného, kromě mne není Boha; opásal jsem tě, ačkoli jsi mě neznal; aby poznali od východu slunce až po západ, že kromě mne není nikoho. Já jsem Hospodin, a není žádného jiného. Izajáš 44,28–45,6.

Kýros předobrazoval Krista, neboť byl Hospodinovým „pomazaným“ a byl nazván Božím „pastýřem“, který buduje Jeruzalém a klade základ chrámu. Je to on, kdo je spojen s otevřením zavřených bran, právě tak jako Kristus je Ten, který otevírá a nikdo nezavírá, a zavírá a nikdo neotvírá. A Kýrovi jsou dány „poklady temnoty a skrytá bohatství tajných míst“. Kýros naplňuje několik mezníků na linii reformačních hnutí.

Označuje čas konce, kdy přichází první anděl, kdy je odpečetěna kniha Daniel a tehdy nastává rozmnožení poznání, které vychází z „pokladů temnoty a skrytého bohatství tajných míst“. Tyto „poklady temnoty a skrytá bohatství tajných míst“ tvoří „základ“, který je „budován“, a „chrám“, který má být „položen“. Kristus, který byl předobrazem Kýrem, je Hospodinův „pomazaný“, stejně jako byl Kristus pomazán při svém křtu. Kýros tedy není pouze příchodem prvního anděla; je také druhým andělem, který zmocňuje prvního anděla, když sestupuje, stejně jako Duch svatý sestoupil, když byl Kristus pomazán. Dne 22. října 1844 Kristus otevřel dveře neboli „bránu“ do Nejsvětější

svatyně, což byla brána, která byla zavřena. Kýros také označuje příchod třetího anděla.

Kýros je prvním andělem a první anděl obsahuje všechny prvky všech tří andělů. Kýros je časem konce v roce 1798, kdy přišel první anděl. Kýros představuje 11. srpen 1840, kdy bylo poselství prvního anděla zmocněno (pomazáno). Představuje dílo kladení základů, jak je znázorněno vytvořením mapy roku 1843 v květnu 1842. Představuje stavbu chrámu, neboť při prvním zklamání 19. dubna 1844 byly odděleny dvě skupiny, a představuje druhé oddělení při velkém zklamání 22. října 1844.

Všechny mezníky reformačního hnutí milleritů byly předobrazeny Kýrem, a proto tyto mezníky zároveň předobrazují mezníky hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Hnutí milleritů předcházela znamení, která Kristus označil za ta, jež budou předcházet dějinám milleritů.

„Proroctví nejen předpovídá způsob a cíl Kristova příchodu, ale také předkládá znamení, podle nichž mají lidé poznat, kdy je blízko. Ježíš řekl: ‚Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách.‘ Lukáš 21,25. ‚Slunce se zatmí a měsíc nevydá své světlo, hvězdy budou padat z nebe a nebeské mocnosti budou otřeseny. A tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velkou mocí a slávou.‘ Marek 13,24–26. Zjevovatel takto popisuje první ze znamení, která mají předcházet druhému příchodu: ‚Nastalo veliké zemětřesení; slunce zčernalo jako žíněný pytel a měsíc byl jako krev.‘ Zjevení 6,12.“

„Tato znamení byla spatřena před počátkem devatenáctého století. K naplnění tohoto proroctví došlo roku 1755 k nejstrašnějšímu zemětřesení, jaké kdy bylo zaznamenáno.“ Velké drama věků, 304.

Znamení, která ohlašovala Druhý příchod, začala krátce před rokem 1798, v roce 1755. Rok 1798 byl zakončením zajetí duchovního Izraele v duchovním Babylóně, o němž sestra Whiteová učí, že bylo předobrazeno doslovným zajetím doslovného Izraele v doslovném Babylóně, které skončilo na konci sedmdesáti let zajetí, když Kýros vešel otevřenými branami, dobyl Babylón a zabil Belšasara.

„Dnes je Boží církev svobodná pokračovat až k dovršení božského plánu na záchranu ztraceného lidstva. Po mnohá staletí Boží lid trpěl omezením svých svobod. Kázání evangelia v jeho čistotě bylo zakázáno a na ty, kdo se odvážili neuposlechnout příkazů lidí, byly uvalovány nejpřísnější tresty. V důsledku toho zůstávala velká mravní vinice Páně téměř zcela neobdělána. Lid byl zbaven světla Božího slova. Temnota bludu a pověry hrozila vyhladit poznání pravého náboženství. Boží církev na zemi byla během tohoto dlouhého období neúprosného pronásledování skutečně v zajetí, stejně jako byli synové Izraele drženi v babylónském zajetí v době vyhnanství.“ Prophets and Kings, 714.

Konec sedmdesáti let v Babylóně předobrazoval rok 1798 a byly tu znamení, která roku 1798 předcházela a oznamovala, že Kristův návrat je bezprostředně blízký.

„Příchod Kýrova vojska před hradby Babylóna byl pro Židy znamením, že se blíží jejich vysvobození ze zajetí. Více než sto let před Kýrovým narozením jej Inspirace uvedla jménem a dala zaznamenat skutečné dílo, které měl vykonat, když neočekávaně dobyde město Babylón a připraví cestu k propuštění synů zajetí.“ Proroci a králové, 551.

Kýros rovněž předobrazoval znamení, která předcházela roku 1798. Historikové jsou ohledně vlády Dareia a Kýra poněkud nejasní, avšak Boží slovo je zřetelné. Po babylónské říši následovala říše médsko-perská a prvním králem Médo-Persie byl Dareios, ačkoli to byl jeho synovec Kýros, kdo jako vojevůdce dobyl Babylón v noci Belšacarovy poslední hostiny. Kýros i Dareios oba předobrazují dobu konce sedmdesátiletého zajetí, která představuje dobu konce v roce 1798, a ta také předobrazuje dobu konce v roce 1989.

Čas konce v dějinách Mojžíše byl vyznačen narozením Árona a Mojžíše, od sebe vzdáleným tři roky. Tyto dějiny co nejdokonaleji předobrazovaly dějiny Krista a čas konce v oněch dějinách byl vyznačen narozením Jana a o šest měsíců později narozením jeho bratrance Ježíše. Čas konce má dva mezníky a Dareios i Kýros oba označují konec sedmdesátiletého zajetí, které předobrazovalo konec zajetí trvajících tisíc dvě stě šedesát let. Smrtelná rána papežské šelmy roku 1798 byla v následujícím roce následována smrtí toho, kdo na této šelmě jel a vládl nad ní. V roce 1989 byli Reagan i Bush starší oba prezidenti.

Kýros označuje znamení, která ohlašují přicházející čas konce, a označuje čas konce. Označuje rozmnožení poznání a zmocnění prvního poselství, když sestupuje anděl, a označuje dílo, které je pak převzato při kladení základů, dílo budování chrámu a příchod třetího anděla, když Posel smlouvy náhle přichází do svého chrámu.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo zjeveno slovo Danielovi, jehož jméno bylo Beltšasar; a to slovo bylo pravdivé, avšak čas určený byl dlouhý; i porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. V oněch dnech jsem já Daniel truchlil po tři celé týdny. Nejedl jsem vzácného chleba, ani maso ani víno nevešlo do mých úst, ani jsem se vůbec nepomazal, dokud se nenaplnily tři celé týdny. Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl na břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu. Daniel 10,1–4.

Symbolsy Kýra a Beltšasara představují určité prorocké dějiny posledních dnů. Symbol Beltšasara nám sděluje, že lid, který je zde představován, tvoří sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou závěrečnou generací lidu smlouvy. Jsou umístěni do prorockých dějin představovaných Kýrem, jenž představuje dějiny, které předcházely roku 1798, roku 1989 a 11. září 2001, neboť Kýros představuje všechna tato mezní znamení. Představuje také zklamání z 18. července 2020, a dokonce i brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech. Klíč k určení, kam je Danielovo poslední vidění prorocky zasazeno, se poznává podle toho, co Daniel ví.

V prvním verši má Daniel (Belšasar) porozumění jak „věci“, tak i „vidění“. „Věc“ je hebrejské slovo „dabar“, znamenající „slovo“, a Gabriel je užívá k označení vidění „chazon“ o dvou tisících pěti stech dvaceti letech („sedm časů“). „Vidění“ v prvním verši, jemuž Daniel rozumí, je vidění „mareh“ o dvou tisících třech stech letech. Boží lid smlouvy posledních dnů nerozuměl „sedmi časům“ v době konce roku 1989. „Sedmi časům“ nerozuměl až do doby po 11. září 2001, a proto Daniel musí být v době prorockého reformního hnutí, znázorněného Kýrem, po 11. září 2001; neboť Daniel, představující konečné prorocké hnutí, rozumí jak „věci“, tak i „vidění“.

Daniel je označen jako ten, kdo se nacházel v období jednadvaceti dnů truchlení. „V těch dnech“ truchlení Daniel porozuměl „té věci“ a měl také porozumění „vidění“. Pravda představovaná „tou

věcí“ byla Danielovi zjevena ve dnech truchlení. Boží lid je v reformních liniích těsně před Půlnočním voláním představen jako „truchlící“. Toto truchlení je znázorněno Martou a Marií, které truchlí pro Lazara, těsně před Triumfálním vjezdem. Bylo ilustrováno sklíčeností po prvním zklamání v milleritské historii, jak ji vyjádřil Jeremiáš.

Byla nalezena tvá slova, a pojedl jsem je; a tvé slovo mi bylo k radosti a veselí mého srdce; neboť jsem nazván tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Neseděl jsem v shromáždění posměvačů ani se neradoval; seděl jsem sám pro tvou ruku, neboť jsi mě naplnil rozhořčením. Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyléčitelná, jež se zdráhá být uzdravena? Budeš mi docela jako klamný potok, jako vody, které vysychají? Jeremjáš 15,16–18.

Jeremjáš se při smrti dvou svědků „neradoval“, jak to činili obyvatelé Sodomy a Egypta ve Zjevení, v jedenácté kapitole. „Neradovat se“ znamená truchlit. Belšazarův zármutek vyznačuje truchlení, které je spojeno se smrtí dvou svědků. Dne 18. července 2020 a 3. listopadu 2020 byli dva svědkové pravého protestantského rohu a republikánských rohů šelmy ze země zabiti na ulicích Sodomy a Egypta, kde byl také ukřižován náš Pán. Když byl náš Pán ukřižován, jeho učedníci začali truchlit. Tito dva svědkové byli ve Zjevení, v jedenácté kapitole, představeni jako Mojžíš a Eliáš.

V Písmu je pět odkazů na Krista jako na Michaela: tři v knize Daniel, jeden v listu Judově a další v knize Zjevení. V desáté kapitole, kterou nyní probíráme, je Michael zmíněn dvakrát, ve verších třináct a dvacet jedna, a poté znovu ve dvanácté kapitole, v prvním verši. Ve Zjevení dvanáct, verš sedm, je ztotožněn. V Judově listu je Michael představen jako ten, kdo vzkřísil Mojžíše, jenž je ve Zjevení jedenácté kapitole jedním ze svědků, který leží mrtev na ulici.

Chci vám tedy připomenout, ačkoli jste to již jednou věděli, že Pán, když vysvobodil lid ze země Egyptské, potom zahubil ty, kteří neuvěřili. A anděly, kteří nezachovali své prvotní postavení, nýbrž opustili svůj vlastní příbytek, zachoval ve věčných poutech pod temnotou k soudu velikého dne. Také jako Sodoma a Gomora i okolní města, která se podobným způsobem oddala smilstvu a chodila za cizím tělem, jsou vystavena za příklad a nesou trest věčného ohně. Podobně i tito poskvrnění snílci poskvřňují tělo, pohrdají vrchností a mluví zle o důstojnostech. Avšak archanděl Michael, když se s ďáblem přel o Mojžíšovo tělo, neodvážil se proti němu pronést rouhavý soud, nýbrž řekl: Potresciž tě Pán. Juda 5–9.

V knize Judově, v souvislosti se Sodomou i Egyptem, které představují to veliké město, kde jsou v jedenácté kapitole Zjevení zabiti Mojžíš a Eliáš, Kristus, zastoupený Michaelem, vzkřísí Mojžíšovo tělo. Mojžíš a Eliáš byli v jedenácté kapitole Zjevení mrtvi po tři a půl symbolického dne a dny truchlení za Beltešazara končí, když Michael sestupuje z nebe. Řádek za řádkem, Daniel kapitola deset, verše jedna až čtyři, určují období truchlení, které se uzavírá, když Michael vzkřísí dva svědky.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Otec vyvolil Mojžíše a Eliáše, aby byli jeho posly ke Kristu, oslavili ho světlem nebe a rozmlouvali s ním o jeho nastávajícím utrpení, protože žili na zemi jako lidé; zakusili lidský zármutek a utrpení a mohli soucítit se zkouškou Ježíše v jeho pozemském životě. Eliáš ve

svém postavení proroka Izraeli představoval Krista a jeho dílo bylo do jisté míry podobné dílu Spasitele. A Mojžíš jako vůdce Izraele stál na místě Kristově, rozmlouval s ním a následoval jeho pokyny; proto právě tyto dva ze všech zástupů, které se shromáždily kolem trůnu Božího, byli nejzpůsobilejší sloužit Synu Božímu.“

„Když Mojžíš, rozhněván nad nevírou synů Izraele, v hněvu udeřil do skály a opatřil jim vodu, o niž volali, přivlastnil si slávu; neboť jeho mysl byla natolik pohlcena nevděčností a vzpurností Izraele, že při vykonání činu, který mu Bůh přikázal učinit, opomenul vzdát Bohu čest a vyvýšit jeho jméno. Záměrem Všemohoucího bylo často přivádět syny Izraele do tísnivých okolností a potom je v jejich veliké nouzi vysvobozovat svou mocí, aby poznali jeho zvláštní péči o ně a oslavili jeho jméno. Mojžíš však tím, že povolil přirozeným pohnutkám svého srdce, přisvojil si poctu náležející Bohu, upadl pod moc satana a bylo mu zapovězeno vstoupit do zaslíbené země. Kdyby byl Mojžíš zůstal pevný, byl by jej Hospodin přivedl do zaslíbené země a potom by jej byl vzal do nebe, aniž by okusil smrti.“

„Mojžíš sice prošel smrtí, avšak Syn Boží sestoupil z nebe a vzkřísil jej dříve, než jeho tělo spatřilo porušení. Ačkoli se satan přel s Michaellem o Mojžíšovo tělo a nárokoval si je jako svou právoplatnou kořist, nemohl obstát proti Synu Božímu, a Mojžíš se vzkříšeným a oslaveným tělem byl vzat do nebeských nádvoří a nyní byl jedním z oněch dvou poctěných, které Otec pověřil, aby přísluhovali jeho Synu.“

„Tím, že se učedníci nechali tak přemoci spánkem, přišli o rozhovor mezi nebeskými posly a oslaveným Vykupitelem. Když se však náhle probudí z hlubokého spánku a spatří vznešené vidění před sebou, jsou naplněni vytržením a posvátnou bází. Když pohlížejí na zářící postavu svého milovaného Mistra, jsou nuceni zakrýt si oči rukama, protože by jinak nebyli schopni snést nevýslovnou slávu, která odívá jeho osobu a vysílá paprsky světla podobné paprskům slunce. Po krátkou chvíli učedníci hledí na svého Pána, oslaveného a vyvýšeného před svými očima a poctěného zářícími bytostmi, které rozpoznávají jako Bohem oblíbené.“ The Spirit of Prophecy, svazek 2, 329, 330.